

Vader

In de kale nieuwbouwwijk in Ulft, waar ik als een bezetene ruzie met iedereen zocht en kreeg en waar Corrie mijn enige vriendin was, speelden Claud en ik op een winderige lentemiddag op het parkeerplaatsje naast ons huis. De takken aan de bomen stonden op het punt uit te botten en het was zulk droog weer dat de wind het droge en stoffige zand in je ogen en mond blies.

Maar wij speelden al zonder jas buiten, want het was immers lente, het vroro niet meer en de stormen waren gaan liggen.

Claud holde juist naar de straat toen er een lage Citroën, model 'Snoek', stopte.

Waarschijnlijk iemand die de weg wilde vragen.

Aarzelend liepen we naar de auto en keken door het opengedraaide raampje.

"Kennen jullie twee meisjes die Claudia en Bebe heten?" vroeg de chauffeur, die met opgetrokken schouders zich naar ons toeboog, alsof de auto te klein voor hem was en hij er eigenlijk niet in paste.

"Maar dat zijn wij!" riepen wij verbaasd.

"Ik ben jullie vader," zei de meneer.

Na een ijzige stilte zei Claud met opgeheven hoofd: "Onze vader is werken."

"Welnee," zei de man verveeld. "IK ben jullie vader."

"Mama, mama!" schreeuwden wij, en holden naar de keuken waar mama druk in de weer was met de kleinsten. "Er is een hele enge meneer die zegt dat-ie onze vader is!"

"Wat?" zei mama verbaasd.

"Niet hè mam, hij is onze vader niet hè?" smeekten wij, want wij hadden al een vader.

Mijn verstand was even uitgeschakeld. Als door een met glycerine ingesmeerde lens zag ik dat mama de meneer die zei dat-ie onze vader was binnenliet, dat ze met hem praatte en koffie dronk, en we moesten bij hem komen in de achtertuin, waar we juist jonge conifeertjes geplant hadden die uit moesten groeien tot een heg. Van mama moesten we hem daar netjes een handje geven en 'goedendag' zeggen, terwijl de meneer die zei dat-ie onze vader was lui vanuit een tuinstoel naar ons opkeek, met een bijna spottende grijns om zijn mond.

Hij had allemaal grote rollen papier bij zich, posters en schilderijen, want hij was 'kunstschilder', en voor Claud en mij had hij een klein, onbenullig cadeautje meegenomen.

"Jij heet helemaal geen Bebe," zei hij terloops tegen mij. "Je hebt een hele mooie naam: Melanie Diana."

Die avond zat ik op het logeerbed bij mama, die de was opvouwde, met een poster van onze vader in mijn hand.

"Jullie moeten maar Erik zeggen," zei mama, "Anders is het maar verwarrend."

"Maar hoe kan dat nou mam," zei ik steeds hoofdschuddend, terwijl ik naar de ingewikkelde plaat over Zeeland keek. "Heeft mijn vader dit getekend? Ik wou dat ik zo goed kon tekenen. En komt-ie nog eens een keer? Wat vond-ie van mij? Vond hij mij wel leuk? Wanneer was je dan met hem getrouwd?"

Ik snuffelde tussen de papieren en schilderijen, de tekeningen en posters die in dikke rollen onder en op het logeerbed lagen en keek, en bewonderde hem, die zei dat-ie mijn vader was, en wilde hem laten zien dat ik ook best goed kon tekenen.

"Is het waar mam? Heet ik eigenlijk... wat was het ook weer, mijn echte naam?"

"Melanie Diana, ja. Maar ik vind Bebe veel leuker."

Gunst. Wat interessant! Ik heette anders en had een andere vader, één die kon tekenen en schilderen en die dan weer in Parijs, dan weer in Middelburg woonde.

"Hij zei dat-ie voortaan vaker op bezoek komt," zei ik terwijl ik met mijn vingertoppen over het geruwde papier van een blauwe aquarel streek.

ROODFLUWEEI

Allergracie

"O nee hoor, niets daarvan," zei mama kordaat. "Dat wil ik helemaal niet hebben. Dat is niet goed voor jullie."
"Maar waarom niet? Ik vond hem best leuk hoor."
"Je weet niet wat hij jou, Claud en mij heeft aangedaan."

Maar hij had het toch beloofd, overwoog ik. Misschien komt-ie onverwachts toch nog wel. Ik hoopte dat hij vaker zou komen. Leuk, die onverwachte bezoeken van wildvreemde mannen die opeens zomaar je vader blijken te zijn.

Maar hij kwam niet meer. Nooit meer.

***

